

Oululainen kirjailija Teuvo Pakkala kirjoitti koulupojasta, joka keksi sanan "stiiknafuulia". Se ei merkinnyt mitään mutta kuulosti hienolta.

Olen syntyperäisenä pohjoisen poikana pahoillani, mutta minun täytyy todeta Brysselin näkökulmasta seuraavaa: "pohjoinen ulottuvuus" on tänään poliittista stiiknafuulia. Se ei merkitse oikein mitään.

"Pohjoinen ulottuvuus" oli Lipposen pyrkimys vetää Suomi Euroopan kartalle. Yritys on ollut hyvä, mutta sanapari ei lähtenyt elämään EU:ssa omaa elämäänsä, eikä Suomen antama jatkuva tekohengitys pidä sitä hengissä.

Käytännössä "pohjoinen ulottuvuus", jota toistelemalla me kaikki sen puolestapuhujat tavoittelemme pohjoisen Suomen asukkaiden suosiota, on Venäjä-yhteistyötä heidän puolellaan rajaa, ei paljon, mutta vähän. Ongelma on, että EU:lla on Venäjää varten ihan muut ohjelmat ja momentit, eikä energialla puhkuva Venäjä ole millään muotoa riippuvainen "pohjoisen ulottuvuuden" nimissä sille toimitettavista muutamista miljoonista brysselinruplista.

Tänään Venäjän valuuttavaranto on maailman suurimpia (sijoitettuna muun muassa Irakin sodan rahoitukseen USA:n valtion velkapapereiden muodossa), ja se ymmärtää paremmin miljardien kuin miljoonien kieltä. "Pohjoisen ulottuvuuden" nimissä sinne lähetetään vain pikkumiljoonia.

Portugalin puheenjohtajalla - ja Ranskan uuden Rambo-presidentin Nicholas Sarkozyn voimakkaalla tuella - EU-politiikan keskiöön ollaan syksyllä nostamassa Välimeri-yhteistyö. Ei pidä sen johdosta olla puhumatta "pohjoisesta ulottuvuudesta", mutta asiaa ajaa vain pieni Suomi, joka myy kyseistä sanaparia ilman kunnollista sisältöä.

Suomelle parasta "pohjoisen ulottuvuuden" politiikkaa on naapuriyhteistyö Venäjän kanssa ja valtioidemme johtohenkilöiden välinen kanssakäyminen ja suora vuoropuhelu.

Poliittinen eliittimme syö nyt kuitenkin puolen vuosisadan sitkeällä työllä rakennettua hyvien naapurisuhteiden perintöä antamalla Suomen ulkopolitiikan EU:n hoitoon. Hoku on, että "Venäjä-asioissa koko EU:n on puhuttava yhdellä äänellä". Siinä merkityksessä EU on kuitenkin kuin mieskuoro Eurohuutajat, jossa muut huutavat kovempaa eivätkä anna Suomelle soolo-osuuksia.

EU:n yhteinen ääni on tänään kaikkein kielteisimmin Venäjä-yhteistyöhön suhtautuvien maiden ääni. Kun Välimeren ja Atlantin rantojen maat eivät ole kiinnostuneita itäpolitiikasta ja kun siihen tarvitaan kaikkien maiden yksimielisyys, Puola, Baltian maat ja osin Unkarikin saavat suhteettoman suuren painoarvon muotoiltaessa EU:n yhteistä politiikkaa. Se merkitsee, että

Eurooppaa polarisoidaan Venäjäksi ja ei-Venäjäksi ja että EU on ei-Venäjän ääni.

Ei pidä ihmetellä, jos näissä oloissa uusia kaasuputkia rakennetaan Venäjältä Kiinaan eikä Eurooppaan.

Kaasu on kaiken kaikkiaan oivallinen esimerkki Suomen vanhasta erityisasemasta suhteessa Venäjään.

Kun koko läntinen Eurooppa turvaa energiankulutuksensa kasvun pitkän päälle Venäjän kaasuvaroihin, Suomeen on sieltä tullut kaasuputki jo yli 30 vuotta. Toimitusvarmuus on ollut erinomainen.

Sen lisäksi Suomi saa ainakin vuoteen 2025 saakka kaasunsa Venäjältä alehintaan! Meidän kaasumme nimittäin on tänään 20-30 prosenttia halvempaa kuin ovat markkinahinnat Länsi-Euroopassa.

Sellaista "pohjoisen ulottuvuuden" politiikkaa minä haluan, enkä ole niissä merkeissä valmis antamaan meidän ulkopoliitikkaamme EU:n hoitoon.

Unionissa eurokraatit haluavat samanlaistaa kaiken, ja sen seurauksena meidän halutaan maksavan kaasustakin sama - kallis - eurohintaa.